

Rom 11, 23

23: Slik er det med de andre også. Hvis de ikke fortsetter i vantro, skal de bli podet inn, for Gud har makt til å pode dem inn igjen.

Etter at apostelen på det sterkeste har advart de troende av hedningene til ikke å opphøye seg over jødene, vender han igjen tilbake til hvordan jødene en gang i framtiden skal bli omvendt. Og her nevner han ennå en grunn for vårt håp om at det samme kan skje, hvis vi er i samme situasjon, nemlig Guds makt: "Gud har makt til å pode dem inn igjen". Men, for at ingen skal oppfatte dette som at de skal bli omvendt gjennom en uimotståelig kraft, innleder han denne setningen med: "Hvis de ikke fortsetter i sin vantro, skal de bli podet inn, for Gud har makt ...". Å stå imot, å fortsette i sin vantro, - det ligger i deres hender, det har de selv kraft til. Det viser denne innledningen. Men hvis de ikke står imot, ikke bevisst blir i sin vantro, da vil Herren gi dem troens liv som gave - dette som de selv ikke har makt til å innta, hvis ikke Gud gir dem det. Alt som har navn av liv, også troens liv, kan bare Gud gi oss, han "som gjør de døde levende og kaller på det som ikke finnes, som om det finnes" (kap. 4: 17). Derfor sier Paulus at dette at de blir podet inn, det skal skje gjennom Guds makt.

Og at dette skal kunne skje, at disse avhogde grenene på nytt skal bli podet inn, at de avvisende jødene en gang på nytt skal bli levende kristne, - det vil alltid synes svært usannsynlig for mange. Nettopp derfor var det særdeles nødvendig for Paulus å rette oppmerksomheten mot Guds makt, som alltid vil kunne utrette det som synes umulig for alle mennesker (Mat 19: 26, Luk 1: 37, Sak 8: 6). Gud er mektig til å gjøre de tørre benene levende (Esek 37: 1-14), og pode inn de avhogde grenene av Israels oliventre på nytt.

I tillegg til dette første og egentlige budskapet i teksten, kan vi fra disse ordene om at grenene skal podes inn, også hente en generell lærdom når det gjelder hvert enkelt menneskes omvendelse. For vi vet at en avhogd gren som ligger på jorden, kan umulig selv pode seg inn i stammen. Den vil nødvendigvis bare bli liggende der og tørke inn, - hvis ikke noen ganske snart tar den opp og poder den inn igjen. På samme måte kan heller ikke menneskene selv gjøre seg åndelige levende, tro og forene seg med Kristus - hvis ikke Gud selv med sin Ånd kommer og virker dette i hjertet deres. Og likevel kan de, selv når Herren kaller dem, velge å stå imot dette, så de på tross av all Guds makt ikke blir levende. De kan bevisst stå imot Ånden (Mat 23: 37, 22: 3, 5, Luk 14: 18-21) og "fortsette i sin vantro". Men så ser vi altså her at når Gud er mektig til også å frelse jødene, de som drepte Guds egen Sønn, så finnes det ingen syndens avgrunn så dyp at Gud ikke er mektig til å frelse sjelene fra dette - bare de ikke bevisst fortsetter i sin vantro. Vi ser at Gud er mektig til å forlate de verste syndene, og til å omvende og hellige de verste synderne. Å, Gud: Øk vår tro!

Etter at Paulus nå har vist at det ikke er umulig for Israel en gang å bli omvendt, gir han nå ennå en grunn for at de frelste hedningene ikke skulle anse dette utrolig, men heller vente at denne store hendelsen skulle skje. Han sier: